

О. О Л Е С Ъ

ВЕДМІАЬ В ГОСТЯХ У БАБУСИ

U 27871

43 190

О. ОЛЕСЬ

Ведмідь в гостях у Бабусі

(п'єска для дітей)

472828

ПРАГА 1941

U 27871

SLOVANSKA KNIHOVNA
3186076445

37451

Тираж 3000 примірників

628574

Всі права застерігаються

Друкарня Ян Андреска вд., Прага XII., Белеградська число 10

Ведмідь в гостях у Бабусі.

(П'єска для дітей)

В хаті у Бабусі. На стінах портрети Индика, Півня, Квочки з курчатами, Зайця.

Бабуся
Ведмідь
Песик
Индик
Півень
Зяць
Рябенька Курочка
Качка

БАБУСЯ.

(метушиться по хаті, роблячи порядок, з ганчіркою в руках)

Поспішайте, посуд мийте,
Гарно вимажіть долівку,
Стіл рядниною накрійте,
Принесіть стару вишнівку ...
Праці маєте без краю ...

КАЧКА.

Посуд мити вже кінчаю,
А долівка жовта, чиста.

БАБУСЯ.

День сьогодні урочистий,
Бо до мене на обід
Прийде з лісу сам Ведмідь.

КАЧКА.

Я удосвіта, як встала,
Ще й хвилинки не гуляла.

РЯБЕНЬКА КУРОЧКА.

А я бачила хвилину,
Щоб хоч випростати спину?!

БАБУСЯ.

Ви образились неначе, —
Не кажу, що ви ледачі...
Зрозумійте: маю свято,
А роботи ще багато...
Чи спеклись медівники,
Чи готові пиріжки?

РЯБЕНЬКА КУРОЧКА.

Все спеклось, усе зварилось.
Коли б гість не забарились.

БАБУСЯ.

Все в дорозі може статись:
І мислівці, і хорти...
Треба десь від них схватись,
Або інший шлях знайти.
... Можуть бджоли в лісі стрітись,
Що збирають мед з квіток,
Треба знову придивитись —
Де ховають свій медок.
Та й на дерево полізти

І заглянути в дупло . . .
Коли в, то й попоїсти,
Щоб од серця одлягло.
А коли бджола ужалить,
Та, крий Боже, вжалить в ніс, —
Боже, як щемить та палить,
Дня не бачиш із-за сліз!
. . . Мед не дурно достається . . .
Часом цілий рій збереться,
І тоді тікай мерщій
У потік, або куці.

ЗАЯЦЬ.

(вбігаючи)
Наш вельможний пан Ведмідь
Зараз прийдуть на обід,
І послали наперед
Запитати: чи в мед?

БАБУСЯ.

Любий зайчику, біжи
І Ведмедику скажи,
Що, чого душа бажав,
Все парув, все чекає.
(Зайчик зникає).

БАБУСЯ.

Ну, кінчайте, та швиденько,
Бо наш гість уже близенько,
А ти, Курочко рябенька,
Вже явчок нанесла?

РЯБЕНЬКА КУРОЧКА.

Їх у мене без числа!
Треба? Зараз принесу,
А не стане — знов знесу.

БАБУСЯ.

Добрі вийшли паляниці
Чи такі тверді, як з криці?

РЯБЕНЬКА КУРОЧКА.

(образившись)

Насміхаються Бабуся...

БАБУСЯ.

Я жартую, я сміюся...

Жарт, голубонько, не сварка!...

Ти ж у мене — куховарка!

Хто так зварить і спече,

Що аж слина з уст тече?

Тільки ти!.. А пиріжки

Вийшли добрі, не важкі?

РЯБЕНЬКА КУРОЧКА.

Як один: м'яккі, легенькі...

БАБУСЯ.

Вмієш ти спекти, Рябенька,

Що й сказати! Пиріжок

В тебе завжди, як пушок!

(Заглянувши під лаву)

Де ти, Песику?

ПЕСИК.

(вискакуючи)

Гав-гав!

БАБУСЯ.

На обід ти всіх позвав?

Запросив ти Півня чемно?

Усміхнувсь йому приємно?

Що ж, він прийде?

ПЕСИК.

Гав, гав, гав!

БАБУСЯ.

І Индика ти позвав?

Що ж? погодився?

ПЕСИК.

Гав, гав!

БАБУСЯ.

Хай занадто не белькоче,
Крил без толку не волоче,
Бо розсердиться Ведмідь,
І скінчиться зле обід.
(Входить Ведмідь)

БАБУСЯ.

А! Ведмедику коханий!
Здоровенькі, довгожданий!
Як Вам спалось?

ВЕДМІДЬ.

Йй же Богу,
Всю ніч думав про дорогу:
Де й кудою краще йти,
Щоб не стрінулись хорти,
Щоб не збитися, не збочить,
На мисливця не наскочить...
Ну, та добре все скінчилось,
Хоч не раз і серце билось...

БАБУСЯ.

Слава Богу!.. Так сідайте
Та з дороги спочивайте.
*(Ведмідь сідає на лаву.
До Песика)*
А ти йди, часу не гай,
Та гостей уже скликай.

ВЕДМІДЬ.

(гладючи Песика)
А! це Песик!.. Той, що раз
Нас усіх від Лиса спас!..
Що ж, ти більше не стрівав,
Більш не бачив Лиса?

ПЕСИК.

(мотаючи головою)
Гав!
(вибігає)

ВЕДМІДЬ.

Де ж жовтенькі? Молоді...

БАБУСЯ.

Ті на річці, на воді.

БАБУСЯ.

(до Ведмедя)

Що ж нового в вас чувати?

ВЕДМІДЬ.

Не виходив тиждень з хати.

БАБУСЯ.

А чому ж це? Не дай Боже,
Занедужали Ви, може?

Чи були живі-здорові,
Але йшли у лісі лови?

ВЕДМІДЬ.

Покусали мене бджоли,
Але так, як ще ніколи!

БАБУСЯ.

Що Ви кажете?! Так дуже?

ВЕДМІДЬ.

Таж кажу, — лежав недужий:

Ноги стали, як колода,

Ніс — картопля із города.

Ухо в глечик обернулось.

Що ж? — Медочку заманулось!..

БАБУСЯ.

Де ж нагляділи медок,
Не помітивши бджілок?

ВЕДМІДЬ.

Та воно це так було:

Запримітив я дупло,

Ну, й поліз на липу вгору

І долізши, хоч не скоро,

Лапу всунув у дупло.

Враз щось лапу припекло!

Стиснув жменю: чую — мед!
Покоштую наперед!
Вийняв лапу і у рот!
Щось як вискоче із сот!
Та як вжалить у язик!
Тут як зняв я галас-крик,
Та на землю з липи плиг!
Перекинувсь, встав, побіг.
Навманя, що сил, біжу,
А круг мене: „жу-жу-жу!“ ...
(Стук у двері)

ВЕДМІДЬ.

Я вам потім докажу.
Страшно й зараз, серце б'ється ...

БАБУСЯ.

Це іде Индик, здається ...
Так, це він ... уже белькоче ...

ВЕДМІДЬ.

А чого від вас він хоче?

БАБУСЯ.

На обід іде ... Цей гість
Дуже пишний на свій хвіст!
Як розпустить вахляром,
Та як пройдеться двором,
Та як крила поволоче,
Та як нагло забелькоче, —
Кури, гуси і качки
Всі дають йому стежки.
Тільки дивна в його мова:
Не второпавш і слова!

ВЕДМІДЬ.

А сердитий він, Бабусю?
Дуже я його боюся ...

БАБУСЯ.

Та чого ж його боятись?

ВЕДМІДЬ.

Може стане він кусатись . . .

БАБУСЯ.

Як же він когось укусить ?
Аджеж зуби мати мусить !
. . . Може вдарити крилом,
Може дряпнуть пазуром,
Або дзьобом ще довбнути.
Не страшний він і не лютий !
Але чом же він не йде ?
Певно хліба-соли жде !

*(Усміхаючись, бере хліб - сіль і йде назустріч.
Входить Индик, волочучи крила і розпустивши
хвоста. Ведмідь з переляку не знає куди дітись).*

БАБУСЯ.

(до Индика)

Де вас, пане, посадити,
Щоб могли ви їсти й пити ?
Тут би місце вам було.

ИНДИК.

(киваючи головою)

Бло-бло-бло, бло, бло !

(Стук у двері. Входить Півень).

БАБУСЯ.

О, і Півник ! . . Прошу, пане,
Всім у мене місця стане.
Мабуть паслися в садку ?

ПІВЕНЬ.

Ку-ку-рі-ку !

БАБУСЯ.

Де Ведмедик ?
(Песик показує під стіл)

БАБУСЯ.

Під столом ? !

ВЕДМІДЬ.

(висунувши голову, пошепки)
Чи не вдарить він крилом?

БАБУСЯ.

Та за що ж він бити стане?!
Швидче вже вилазьте, пане!

ВЕДМІДЬ.

(вилазить і дивиться де сісти)
Оглушили мене криком.

БАБУСЯ.

(просячи)
Може б сіли ви з Индиком?
Що там, — ніде правди діти:
Коли поруч посадити
Двох їх, — Півня і Индика,
Не обійдеться без лиха!
Ви могли б з Индиком сісти:
Ріжне будете ви їсти.
*(Всі займають свої місця. Курочка і Качка по-
дають на стіл паруючі страви).*

БАБУСЯ.

(беручи ополоник)
Всіх вас зараз погощу...
Вам, Ведмедіку, борщу?

ВЕДМІДЬ.

Ще борщу не їв ніколи...
Де росте він? в лісі, в полі?

БАБУСЯ.

Де росте він, — це пусте.
На городі він росте.
Так борщу насипать вам?

ВЕДМІДЬ.

(беручи ополоник від Бабусі)
Не турбуйтеся: я сам.
(Наливає)

БАБУСЯ.

(до Индика)

Пишний пане! і вам, може? . .

Не дивіться так вороже!

Знаю, знаю я ваш смак.

Вам вівса, пшенички . . . так?

Та щоб досить їх було?

ИНДИК.

(киваючи головою)

Бло, бло, бло, бло, бло!

(Бабуся подає миску з зерном)

БАБУСЯ.

А вам, Півнику, просця,

Трошки гречки та хлібця?

ПІВЕНЬ.

Ку-ку-рі-ку!

ВЕДМІДЬ.

(допиваючи борщ з миски)

А коли ж дасте медку?

БАБУСЯ.

Усього не можна враз:

І на мед свій прийде час.

(подає Півнику тарілку з зерном. Индик через стіл заглядає в тарілку Півня)

ПІВЕНЬ.

Хто, хто, хто, хто, хто, хто . . .

(Спочатку підбігає Рябенька Курочка, за нею в розчинені двері вбігають кури з подвір'я. Деякі їдять, інші, вхопивши шматок хліба, тікають з ним із хати. Индик також встає, підходить до тарілки Півня і починає їсти. Півень дзьобає Индика в голову. Индик відповідає тим самим. Обидва стають в бойові пози. Кури починають кудкудахкати. Ведмідь ховається за Бабусю).

БАБУСЯ.

Це що таке? Ви знову битись?
В гостях?! Негайно помиритись!
Тут бійки я не допущу!
Обох вас кину до борщу!
Щоб зараз тут вас не було!

ИНДИК.

Бло, бло, бло, бло, бло!

БАБУСЯ.

Чого белькочеш язиком?
Пізнатись хочеш з помелом!?
(Бере Индика і викидає за двері).
Там бийтесь десь, в дворі, в садку...

ПШВЕНЬ.

(переможно)
Ку-ку-рі-ку!

БАБУСЯ.

Бач! Переможець! Переміг!
А ти в садок би не побіг?!
(бере Півня і викидає за двері. До курей)
А ви чого це позбігались?
Счинили тут гармидер-галас!
А киш на двір! а киш нестись:
Курчата будуть хоч колись.
(виганяє курей)
Сідай, Ведмедику, як слід.
Хоч доімо удвох обід.
А ти, мій Песику, біжи:
Курей, индиків стережи,
Щоб знову лис когось не вкрав.
Дивись та добре!..

ПЕСИК.

Гав, гав-гав!
(вибігає)

БАБУСЯ.

(приносить миску з медом)
Ось це вам буде до смаку!

ВЕДМІДЬ.

(аж не всидить на місці. Нараз з острахом):
А що це лазить по медку?
Мене аж трясця пройняла!
Це мушка лізе?

БАБУСЯ.

Ні, бджола...

ВЕДМІДЬ.

(з жахом).
Бджола?! Бабусю! — Ще одна!
Їх цілий рій летить з вікна!
Вони страшніші, як хорти...
Куди сховатися, втекти?
(бігає по хаті і не знає куди дітись)
У піч... не буде гаряче?
(Влазить у піч і зараз же вискакує).
Ой, ой, Бабусю, як пече!
(Зриває скатертину зі столу, накривається і тікає).

Завіса.

17/І. 41.

U 27871

3186076445